

paatænt at lægge ind deri. Stillingen er altsaa given for de ærede Herrer. De ærede Herrer kunne faae Lønningstilløget, dersom de ønske det; men de maa da ogsaa give os Betryggelse for, at det virkelig vil blive vedtaget, og det tvivler jeg ikke om, at de ville, dersom de ønske, at Sagen skal fremmes. Dersom de Herrer ville sige: vi ere ikke i dette Dieblif forberedte paa at føre Sagen saaledes igjennem, saa siger jeg: vel, saa gaar Sagen til det andet Thing, og kunne de da affordere med det andet Thing om at indføre det under denne Forvaring — Stridsspørgsmaalet kunne vi jo lade staa hen —, saa skal det jo, foranlediget derved, nedfattes et Fællesudvalg, men, naar det har denne Karakter, er der ingen Fare. Sagen kan da hurtigt afgjøres, og den vil blive ordnet, uden at det formelle Spørgsmaal giver Anledning til nogen Strid, medens det reelle er vundet.

Scaventus: Den venlige Henvisning til Landstinget og til, hvad Landstinget kunde gjøre, som nu Finantsudvalgets ærede Ordfører fremkom med, er jeg meget bange for ikke vil hjælpe Embedsmændene Noget. Hvis de Herrer havde stemt anderledes i Formiddags, saa havde det stillet sig anderledes. Jeg skal meget gjerne følge det ærede Medlems Opfordring — og det mere end han selv gjorde det — ikke at komme tilbage til denne Sag; den betragter jeg som afgjort for i Klar og skal lade den ligge. Hvad de Ændringsforslag angaar, som ere stillede til Finantsloven, da ere de en ganske naturlig Følge af, hvad der blev vedtaget i Formiddags. Naar jeg imidlertid for mit Vedkommende ikke ser nogen speciel Foranledning til at stemme for dem, er den nærmeste Grund den, at, hvis man ikke stemte derfor, saa var Finantsloven færdig med det Samme, og jeg betragter det ikke for saa uhyre vigtigt, om disse Medhjælpssummer blive forhøiede eller ikke; det skal jeg imidlertid ganske henstille. Derimod skal jeg tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger om Situationen i det Hele taget og om den høie Regjerings Stilling til Finantslovens Forhandlinger. Finantsudvalgets Mindretal kan ikke negte, at det med en vis Forundring hørte, at den høie Regjering ikke vilde søge nogen Forandring paa Finantsloven i det andet Thing. De Erklæringer, som forskellige Ministre her i Folkethinget under Sagens 2den Behandling, men især under dens 3die Behandling havde gjort Thinget med Hensyn til Bevillinger til Forsvarsvæsenet og andre Ting, staa — det kan ikke negtes — i Modsetning til samme ærede Ministres Stilling i det andet Thing. Da imidlertid Mindretallet nærmere til overveiet hele Situationen, saa kunde det ikke Andet end indrømme, at der kunde være Noget, der talte for den Stilling, som Regjeringen indtog. Under normale Forhold, naar en livskraftig Regjering forlanger Bevillinger i specielle

for Staten vigtige Diened, naar Regjeringen gjør sit Æberste herne de for at faae dem gjennemførte, naar den erklærer den ene Gang efter den anden, at disse Bevillinger ere nødvendige for en god Udvikling af Landets Forsvarsevne, eller, at disse Bevillinger ere nødvendige, for at vi ikke skulle paadrage os Ansvar for nu at opspise Fonds, som Fortiden har opsamlet til særlige Formaal, og naar en saadan Regjering under almindelige Forhold finder en ikke ubetydelig Understøttelse i dette Thing, idet et Tal, som vel kun er et Mindretal, men som dog ikke i Antal snerer sig meget stærkt fra Flertallet, understøtter den, ikke alene ved Begyndelsen af Forhandlingerne, men senere ogsaa — og det lægger jeg specielt Vægt paa — ved Finantslovens 3die Behandling, da kunde der vel være nogen Grund til at vente, at Regjeringen ikke i det andet Thing optraadte paa en aldeles forskjellig Maade. Men det skal indrømmes, at der kan siges en hel Del for, at Regjeringen denne Gang er optraadt paa en anden Maade. For det Første — og det er den ene Side af Sagen — staar for os et Argument, som vi rigtig nok betragte som aldeles uopløseligt forbundet med et andet, som jeg senere skal komme til. Den naturlige Bevæggrund til at stille sig saaledes, som Regjeringen har gjort, have vi antaget at være den — og vi have fundet os bestyrkede i denne vor Antagelse ved den Udtalelse, som er fremkommen fra den ærede Finantsminister i det andet Thing — at hele Situationen i lang Tid har været i høi Grad spændt imellem Regjeringen og dette Things Flertal. Situationen har ikke alene været spændt, for saa vidt dette Things Flertal har næret en udpræget Mistillid til Regjeringen, men der har tillige i lang Tid været en staaende Strid og Kamp mellem Regjeringen og Folkethingets Flertal om visse statsretslige Principer. Regjeringen maatte da ganske naturlig anse det for sin vigtigste Opgave at føre denne Strid om de forskellige Statsmagters ligeberettigede og af hinanden uafhængige Stilling igjennem paa en saadan Maade, at ikke de Theorier, som fra den anden Side vare blevne fremsatte, skulde kunne siges at have vundet Terrain, og da Kampen ganske specielt fra den anden Side var bleven ført paa den Maade, at man havde villet negte Ministeriet de nødvendige Penge til at føre Regjeringen, saa var det naturligt, at det maatte være den første Opgave for Regjeringen at vise, at, skjøndt den ikke var beæret med Folkethingets Tillid, det dog var den muligt at føre Sessionen til Ende paa en saadan Maade, at en brugelig Finantslov var bleven vedtagen, og det er da forklarligt, at Regjeringen ikke vilde sætte det efter dens Formening vundne Resultat paa Spil, ved i det sidste Dieblif at fremkalde en Konflikt. For Mindretallet i Finantsudvalget er dette vel det Argument, som